

vilde høre Menighedsraadenes Ord. Det kommer selvfølgelig deraf, at vi tillægger Menighedsraadenes Ord lidt større Betydning end det ærede Medlem.

J. Oskar Andersen: Maa jeg først gøre den Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Kammersgaard, at jeg aldeles ikke har talt om Aandsfriheden *indenfor* Socialdemokratiet. Hvorledes det staar til med den, er kendt; vi har for nylig haft det Tilfælde med en Person, som et Medlem af den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe ikke vilde nævne ved Navn — saadan er man altsaa, at man ikke en Gang vil nævne ved Navn en Mand, som har været en af Partiets Repræsentanter herinde. Dette vil være tilstrækkeligt til at vise, hvilken Aandsfrihed, der er indenfor dette Parti, at man ikke en Gang vil nævne denne for øvrigt i høj Grad hæderværdige Mands Navn. Men det var som sagt slet ikke det, jeg talte om. Det, jeg talte om, var Socialdemokratiets Aandsfrihed *udadtil*, og navnlig naar det gjaldt religiøse Spørgsmaal. Jeg sagde udtrykkelig, at det radikale Parti her viser en forbavsende ringe eller rettere sagt slet ingen Aandsfrihed. Desværre viser det sig, at Socialdemokratiet slaar Følge med det radikale Parti deri; jeg havde haft bedre Haab til Socialdemokratiet, da det er et Parti, der bygger paa mere folkelig Grund end denne akademiske Radikalisme, som i Virkeligheden ligger bag det radikale Parti.

Det var altsaa en Misforstaaelse af mine Ord overfor Socialdemokratiet. Jeg beklager overhovedet i høj Grad, at jeg er Genstand for saadanne Misforstaaelser. Ogsaa det radikale Partis ærede Ordfører (Elna Munch) har misforstaaet mine Ord. Jeg maa konstatere, at det ærede Medlem Fru Munch, som jeg havde den bedste Tiltro til, hvad hendes Opfattelsesevne og Hukommelse angaar, igennem sine Udtalelser har vist, at disse Evner er noget svagere, end jeg havde antaget. Det ærede Medlem mindede Tinget om, at mit principielle, ja, mit eneste Argument, da jeg var Ordfører ved den første Forelæggelse af Lovforslaget om Kvinders Adgang til Embeder, var at henvise til en Udtalelse fra for ca. 2000 Aar siden, nemlig en Udtalelse af Paulus. Hvis det ærede Medlem Fru Elna Munch vilde behage at læse, hvad jeg den

Gang udtalte, vilde hun vide, at det, jeg udtalte angaaende Paulus, var, at jeg troede, at der var en Misforstaaelse i den almindelige Fortolkning af hans Ord. Men det, jeg henholdt mig til og stadig henholder mig til — og det forekommer mig, at vi har talt saa ofte om det, at man kunde forlange, at i det mindste Partiernes Ordførere havde fat paa, hvad der var sagt — det var dette, at vi ikke skulde indføre den principielle Fornøjelse i vor Lovgivning herhjemme, at man lovgav med Hensyn til indre kirkelige Anliggender, uden at Kirken var blevet hørt.

Nu har det ærede Medlem Fru Elna Munch spurgt Venstres ærede Ordfører (N. Johan Laursen), hvad man skal forstaa ved, at Kirken skal høres. Jeg synes, at det Svar, der blev givet, ikke var videre klart. Hvad min Mening er, kan der ikke være nogen Tvivl om. Den er, at man ikke her skal høre blot nogle Embedsmænd — jeg beklager, at man har forbigaaet at høre disse Embedsmænd, for jeg mener, at de har Ret til at høres, men det er en Sag for sig —, men man skal høre Repræsentanter for Menighederne. Derfor deler jeg ikke det ærede Medlem Fru Elna Munchs Opfattelse af, at den Henvendelse, der var rettet til Menighedsraaden, var ligegyldig. Tværtimod, jeg haaber, at vi i Udvalget skal faa disse Udtalelser frem, hvoraf vi kan faa Klarhed over, hvad Menighedsraaden har ment. Det er i denne Henseende ganske ligegyldigt, at vi snart staar overfor nye Menighedsraad; for det, vi vil vide, er, hvad der er den almindelige Stemning i Kirken overfor disse Spørgsmaal, og de Svar, der er givet fra de nuværende Menighedsraaden, kan siges at være i enhver Henseende fyldestgørende paa det Omraade.

Naar det ærede Medlem Fru Elna Munch hentydede til en Udtalelse, der er henvend 2000 Aar gammel, vil jeg minde om, at det var hende, der holdt en lang Forelæsning om, hvordan Paulus skulde forstaaes —, en Forelæsning, der ganske vist for mig som Teolog var noget mærkelig, men jeg antager dog, at den vilde kunne faa et Non. Det var altsaa ikke mig, der har blandet den Udvikling ind i denne Forhandling.

Endvidere erklærede det ærede Medlem Fru Elna Munch — og i denne Hen-